

Düşüş

İnsan düşüyor. Sanki Âdem'den beri düşmek için yaratılmışız. Bir yerlere bağlanmak için gösterdiğimiz çaba bir çığ gibi büyüyor, yükseliyor omuzlarımızdan. Sonra paramparça cam sesleri... Ayakta kalmanın sorumluluğunu üstlenmiş herkes masallar diyarından çıktığında, ortada kalan ağır sorumluluk aslında çürük dişlerini gösteriyor en yanı başımızdakilerin. İnsan, bir daha düşmemeye çalışırken daha sert düşüyor. İşte burada geçmişe takılı kalma tuzağıyla birlikte zamanın tuzlu sularını yutuyorum. Düşmemek arzusu zihnimde geçmişin korkularını büyütürken, kendimi neye bağlayacağım sorusu bir çığ gibi beni savuruyor.

Bağımı bir insanın kemerine attığımda yırtılan şeylerin arasında sabrımı da görüyorum. Durmadan sallanan sağ dizimle beraber artık zamana ve olanlara tahammül edemiyorum. Gittikçe çöküyorum. Dibi koklamaya daha bir yanaşıyorum. Kendimi öylesine hatırlamıyorum ki, burada oluşum bana çok anlamsız geliyor. Hâlbuki başka bir yerde olsam yine hiçbir şeyi değiştiremeyeceğim. Birden her şeyi kontrol etme isteği doğuyor içime. Birden her şeyi yoklamak zorundaymışım gibi hissediyorum. Hatıraların güzel bahçelerinde dolaşıp gelmek belki de kendime yaptığım en güzel iyiliklerden biriydi, eğer kendimi kandırmasaydım. Hatıralara döndüğüm zaman kötülükleri hatırlamadığımı sanıyordum. Hâlbuki en kötülerini ya da en küçükleri, kontrol etme isteğimle ve yırtılan sabrımınla, geçmişe takılı kalarak geçmişin yanına taşınmışım. Burada yokum artık, düşmüşüm. İnsan çünkü düşerken kendini nasıl kandırdığını göremiyor. Görmek bir yana, hayalle hatırayı bile karıştırma cüretkârlığını gösteriyor. “Hangi hayal hangi hatıranın yerini tutar” diyor *Otların Uğultusu Altında*, Şükrü Erbaş (26). Otların uğultusunu bile dinleyemeyecek kadar sabırsızken yalnızca daha çok yorulduğumla kalıyorum. Tükenişimi izliyorum. Artık anılarım var, anım yok. “Şimdi”den kan sızıyor. Düşmekten korkarken kendime bir uçurum yaratıyorum.

Kendimi nereye bağlayacağım tam bir eksen kayması işareti. İç dünyanın ekseni kaymış ve “kendi”min tanımını, eski güzelliğini bulamıyorum. Yeniden sağlam olmak istiyorum derken aslında geçmişe değil, şimdiye bakıyorum biraz da. Yeniden kalkmak istiyorum diyorum. Çaresiz bir şekilde yeniden kalkmalıyım çünkü, hayalini kurduğum bağılıkların beni yırtmasını engelleyemesem de kalkmalıyım. “Çaresizlikten yapılmış yaşama bilgisi”ni tadıyorum (Erbaş 26). Kendimi yeniden alıyorum, onun bir ucunu kendi belime, diğerini üretme arzuma bağlıyorum birden. Geçmişe artık “bunlar ufak tefek şeyler” diyerek geçiştirmeye başlıyorum. Kendimi geçmişte ararken, geçmişte kalan kendimi fark ediyorum. Şöyle bir bakınca, devam etmek için büyük bir istek buluyorum içimde. Kendimi oradan alıp çıkarmadan gün yüzü görmek istemiyorum. Kendimi en çok o an güçlü hissediyorum. Kendime bir şimdi getirmek istiyorum. Üretmek istiyorum misal, iki cinsiyetin aşkla çarpışıp ortaya sanat yaratıları çıkarmasını istiyorum. Geçmişe taşınıp her şeyin anlamını bozmak ve kontrolsüzlüğü kendime din edinmek istemiyorum. Yine de Şükrü Erbaş'a karşı çıkıyorum, çünkü “taşların taşlarla konuştuğu bir yalnızlık” değil bu (26). Aslında değişken ve üretken benliklerin kuyulardan çıkarken birbirlerini görüp, birbirlerine bakarak yukarıya çıkması. Bir uyumun peyda olması böyle oluyor, benliklerin benlik olabilmesiyle. Çünkü bunlar, ufak tefek şeyler, tüm bu geçmişte kalanlar. Çünkü insan yalnızdır ve güçlüdür. İnsanı çoğul yapan şey aynı anda budur. Belki de insan bir çelişkiyle beraber düşmüştür ve biz bu yüzden etrafa şaşkın şaşkın bakınıyoruzdur.

Hiçbir şeyi değiştirmeyişimin sebebini de aslında biraz biraz anlamaya başlıyorum böylece. Geçmişe büyüttükten sonra, onu değiştiremem. Geçmişe taşınıp “şimdi”yi kan ağlattıktan sonra geçmişe gelecekle değiştiremem. Kendimi, kendimle değiştiremem. O yaşama bilgisi bana yalnızlığı hatırlatıyor, ne garip ki yalnızlık sevgiliyi beraberinde getiriyor. Ne garip ki ondan çektiğim kement beni ona götürüyor kuyunun zirvesinde. “Şimdi”nin alnını siliyorum beyaz bir bezle. Kalk, diyorum kendime. Sonra yeniden düşersin.

Kaynak

Erbaş, Şükrü. *Otların Uğultusu Altında*. İstanbul: Kırmızı Kedi Yayınları, 2019.